

се живѣе безъ идеалъ?“ — „Разбира се, види се, нѣкоя моя приятелка е писала това.“ Слѣдъ двѣ седмици той пакъ турилъ друго писъмце въ джоба ѝ, пише тѣй: „Но, ако тази душа е назърнала своя идеалъ надалече, какво трѣбва да прави?“ Вечерята тя изважда писъмцето, чете и все си казва: „Тази приятелка... ако го е назърнала, какво трѣбва да се прави?“ Слѣдъ единъ мѣсець той пакъ написалъ друго писъмце, и пакъ го турилъ въ джоба ѝ: „Ако този идеалъ е толкова високъ като слънцето, начинътъ за постигането му“. Четвъртия пжть писалъ: „Крила трѣбватъ, но врѣме трѣбва, за да израстнатъ.“. „Какво ли пише пакъ?“ — казала си тя — „крила ли трѣбватъ? Щомъ нѣмашъ идеалъ, търси го.“ Но, когато той искалъ да тури петото писмо, тя имала въ джоба си единъ чекъ отъ 10,000 франка, отива да си купува една дреха. Турилъ той петото писмо, вжтрѣ писалъ тѣй: „Нѣма сила като Любовта“. Като бръкналъ, той извадилъ гюздана, но съ благородна мисль, като съобщи въ вѣстниците, че се е изгубилъ, той да иде да ѝ го прѣдаде, и тѣй да се запознае съ нея. Но въ този моментъ единъ полицаѣ го пипва, обръща се тази мома и казва: „Г-не, Вие сте роденъ за нѣщо по-благородно, Вие сте талантливъ, съ такива работи не трѣбва да се занимавате.“ И, като го погледнала, той забравилъ всичко, така се смутилъ, видѣлъ голѣмата си погрѣшка и не знаелъ, какво да каже. „Г-це, какво казвате?“ — „Оставете го, господинътъ не е направилъ нищо лошо“, но тя го изгледала тѣй сериозно, и забѣлѣзала въ очитѣ му само една сълза. Тия двама хора разбраха ли се? Съ какви впечатлѣния остана тя отъ него? Че е единъ обикновенъ апашъ, нали? Сега вие, съврѣменнитѣ християни, мязате на този муикантъ и прашате такива любозни писъмца на Христа и търсите начинъ да се запознаете съ него. Евангелиститѣ по единъ начинъ, свободната църква, православнитѣ, будиститѣ, окултиститѣ, теософитѣ, все ни показватъ пжтища, много хубави пжтища.